

DOSTANEM ŤA!

EVELIN
ČERVIENKOVÁ

ADRIÁN
MÁ
TÁŇU

TÁŇA
MÁ
TIBORA

224

STRÁN O TOM, AKO
ŽIVOT MIEŠA KARTY.
BEZ OHĽADU NA
VÁŠ NÁZOR

MARENČIN PT

Pre Karin Beste. Do rodného mesta.

Ako som ti sľúbila, drahá...

Evelin Červienková
DOSTANEM ŤA

MARENČIN PT

Copyright © Evelin Červienková, 2013, 2024
© Marečin PT, spol. s r. o., Bratislava, 2013, 2024
Jelenia 6, 811 05 Bratislava
marecin@marecin.sk www.marecin.sk
Cover © Marečin Media, 2024
Layout © Marta Blehová, 2024
1027. publikácia, 2. vydanie

ISBN 978-80-569-1201-0

Povedala som si, že kričať nebudem. Ani prosiť o pomoc.

Nikoho.

Povedala som si, že vydržím všetku tú bolesť, lebo krik by mi aj tak nepomohol. Nikto ma nepočuje. A ak náhodou počujú, nič s tým neurobia.

Pretože sa boja.

Boja sa rovnako, ak nie ešte viac, ako ja.

Boja sa, že Tibor zaklope aj na ich dvere a potrestá ich záujem o pomoc. Boja sa o svoje deti, psy, autá. Boja sa, že Tibor sa pomstí.

Lebo to on rád.

Pomsta mu robí dobre, vzrušuje ho, naplňa chorým uspokojením. Usmieva sa pri tom, keď škriabe lak na drahých autách, trhá im späťáky, podpaľuje smetné koše alebo hádže do rieky za mestom túlavé psy a mačky.

Je chorý.

Potrebuje lekára, odbornú pomoc, lieky.

On to vie, lenže liečiť sa odmieta. Odmieta sa vložiť do rúk odborníka, ktorý by mu pomohol a navždy ho zbavil jeho démonickéj minulosti.

Pretože práve tá mala za následok jeho aktuálne správanie. Minulosť a s ňou spojené prežitky z neho urobili beštiu, na ktorú sú naše zákony krátke.

Ak ho aj pri niečom chytia, zväčša ho po pár dňoch pustia.

A on sa vráti.

A vyčíňa znova. A znova a znova a znova.

A ja sa stále pýtam, dokedy...?

Vyslovovala som mlčky otázku smerom k bledému plafónu, na ktorý sa upierali moje oči. Rozmýšľala som, či by som nemala tento rok konečne vymaľovať.

Plafón zdobil nepekný hnedý flak ako odkaz na minuloročnú prietrž mračien, pri ktorej nám strhlo časť strechy a podkrovie zaliali litre dažďovej vody.

Budem si musieť zavolať nejakých majstrov, sama to nezvládnem. V živote som v ruke nedržala maliarsky valček.

Nikdy som nemusela, pretože o takéto veci sa u nás staral Tibor.

Odkedy však prešiel skľučujúcou premenou, sral na to.

Lebo on sral na všetko.

Nič v našom spoločnom dome nerobil.

Nepohol prstom. Chodil sa sem už len vyspať z opice, najesť nedeľnej slepačej polievky a milovať sa so mnou.

Proti mojej vôli.

Zo začiatku som sa mu bránila. Kopala som, kričala, prosila, vyhrážala sa. Nadávala, preklínala ho, žobronila so slzami v očiach.

Kričala som o pomoc, utekala pred ním, zamykala sa v kúpeľni.

Všetko zbytočne.

Zakaždým si ma našiel, vytiahol za vlasy do postele, doprostred obývačky, na kuchynský stôl.

Podľa toho, kam som sa práve ukryla.

Bez opýtania, záujmu a akéhokoľvek citu sa na mňa vyteperil, stiahol mi všetko, čo som mala na sebe, a tvrdo do mňa vnikol.

Nasilu. Bolo mu jedno, že plačom a telom mi prechádza jeden kŕč bolesti za druhým.

Mala som pocit, akoby ho to ešte viac štartovalo a dopovalo do jeho tela novú dávku pomstychtivosti.

Nerozumela som, prečo sa musí vybíjať práve na mne.

Po čase mi to začalo byť jedno.

Tibor obrátil môj život naruby, z každej strany.

Zažila som s ním raj i peklo. Mám krásne i hrôzostrašné spomienky na život s ním.

Najradšej by som si však nepamätala nič. Zaspať, zabudnúť a zobudiť sa s čistým štítom, ako nový človek, ako nepopísaný list papiera.

Po ničom inom netúžim.

Nechcem predsa až tak veľa...

* * *

„Táňa, nevidela si kľúče od auta?“

„Nevidela,“ kľáčala som nad záhonom mrkvy v našej mini záhradke a starostlivo ju preberala od buriny.

„Kde v zadku zase sú?!“

„Jedine tam, kde si ich nechal.“

„To si ako myslela? Akože ja som ich stratil?“ otočil sa mojím smerom.

„Nie. Ale ty si včera prišiel večer autom. Ja som ich ani nemala v rukách.“

Tibor podišiel bližšie ku mne. „Tak sa láskavo postav a pomôž mi ich hľadať, ponáhľam sa do mesta.“

„Vidíš, čo robím. Pozri sa na vešiak na chodbe, alebo na poličku, kam si dávame poštu.“

„Tam nie sú! Už som ich tam hľadal!“

„Vrecká si si pozrel?“

„Krista, Táňa!“ zdrapil ma za lakeť a prudko postavil. Oči nám zastali na rovnakej úrovni.

Moje boli plné strachu a zaskočenia. Takéhoto som ho ešte nezažila.

Jeho oči boli plné hnevu. Nefalšovaného. „Nerob zo mňa dementa, jasné? A nájdi mi tie kľúče!“

Pustila som malú lopatku, nechala ju dopadnúť spolu s pracovnými rukavicami na suchú hlinu a išla som mu hľadať tie sprosté kľúče.

Aj som ich našla. V zapalovaní auta.

„Určite si ich tam naschvál vopchala.“

„Prečo by som to robila?“

„Aby si ma nasrala. Uхни,“ zakričal, naštartoval a vycúval z garáže. Zadnými kolesami prešiel po mrkvovom záhone a cez otvorenú bránu sa mi stratil z dohľadu.

Ešte som celkom nechápala, čo presne sa deje. Čo je za jeho zmenou správania. Kam sa stratil môj večne veselý, dobre naladený a nič neriešiaci Tibor? Kde je ten muž, ktorý na mňa nikdy nezdvihol hlas, nieto ešte ruku? Kde je ten, ktorý mi vždy pomáhal a mal ma rád?

Kde je?

Otočila som sa k mrkve, no keď som videla, v akom zdevastovanom stave sa nachádza, prešla ma chuť venovať sa jej.

Nech si zarastie tou prašivou burinou hoc aj celá! Sadla som si do prúteného kresla, ktoré som ukoristila v jesennom výpredaji pred rokom a zaďávala sa do dialky.

S Tiborom sme pred tromi rokmi kúpili starý opustený dom na konci dediny a postupne ho prerábali.

Ako nám to čas a financie dovoľovali. Do mesta sme to mali desať minút autom, najbližší susedia boli dosť ďaleko na to, aby sme si užívali dostatočné súkromie.

Vtedy mi to vyhovovalo. Teraz vadilo. Bola som tu úplne sama. Tibor sa zviezol do mesta a na mňa zvysoka kašľal.

Schytila som zo záhradného stolčeka mobil a vytočila Adriánovo číslo.

„Ahoj, Tánička.“

„Aďo, mōžeme sa veĉer stretnúť?“

„Dnes nie. Mám sluŹbu. Ćo sa zase stalo?“

„Tiborovi uŹ úplne Źibe. Dnes na mňa nahuĉal pre posraté kľúĉe od auta. UŹ to dlhšie nevydrŹím,“ vzdychla som si.

„Musíš. Kvôli nemu. Rozchod by mu mohol úplne prepínať istiĉe.“

„On ich má uŹ teraz všetky vyskratované,“ oponovala som.

„Zajtra mōžeme skoĉiť na obed. ChceŹ?“

„EŹte ti dám vedieť, uvidím, ako bude na tom Tibor.“

„Dobre, tak sa zatiaľ maj.“

ZruŹila som hovor a s povzdychom zloŹila hlavu do dlaní. Neviem, dokedy eŹte takto dokážem fungovať.

Dokedy zvládnem ovládať samu seba a ĉeliť strachu, ktorý mi deň ĉo deň zalieza hlbŹie pod koŹu.

Dlho to asi nebude.

Tibor sa vrátil neskoro veĉer. ZvláŹtne pokojný, mlkvy a s úsmevom na tvári. Kombinácia, ktorá bola u neho príŹerne výnimoĉná.

ZvláŹť v poslednom ĉase.

Mala som na jazyku otázku aj výĉitku, kde doteraz trĉal, ale radŹej som si do neho zahryzla.

Aby mi ho náhodou medzi zuby nezarazil on. Vyzul sa, kľúĉe od auta, pre ktoré ma ráno takmer prevalcoval svojím sedanom, zavesil na háĉik pri zrkadle.

Usmial sa na mňa a zamával mi.

Sedela som pri okne, za ktorým sa dávno zotmelo a v korune jabloní na našej záhrade sa usadili netopiere.

Jemne som nadvihla kútiky úst a odmávala mu. Opatrne, aby to nevyzeralo silene a prehnane, ale ani ignorantsky.

Prešiel do kuchyne, z chladničky vybral pivo, otvoril ho a nechal postavené na linke.

Ako vždy, keď sa vrátil zo svojho výletu.

Vyzliekol sa a len v trenkách sa popri mne prešmykol do kúpeľne.

Chvíľu som počkala.

Voda tiekla prúdom a nevyzerala, že by tak skoro mala prestať. Prešla som potichu z obývačky k pootvoreným kúpeľňovým dverám a nakukla dnu cez úzku štrbinu.

Tiborov vyšportovaný chrbát mi zacláňal v dokonalom výhlade, no v odraze zrkadla, ktoré viselo rovno pred ním, som videla, ako sústredene si drhol ruky. Stekala mu z nich voda zmiešaná s krvou a po snehobielym umývadle kreslila ružové vzory, kým sa nadobro nestratila v odtoku, kde sa zmiesila s ešte väčšou špinou.

Zakryla som si ústa dlaňami. Nesmela som vykriknúť a prezradiť sa.

To by mohol byť aj môj koniec a moja krv Rh pozitív by tiež mohla vytvoriť mozaiku čiar na bielej keramike.

Silno som pritlačila viečka jedno o druhé a pýtala sa vyšších síl, prečo znova dopustili, aby to Tibor urobil.

Kto to bol dnes? Kto bol v nesprávnom čase na nesprávnom mieste? Kto ho nasral?

Potichu som sa vrátila do kresla pri okne a vzala do roztrasených rúk rozčítanú knihu.

Nesústredila som sa na dej. Len som hľadela na pís-
menká a dúfala, že v tej kúpeľni ostane ešte aspoň hodi-
nu a ja nebudem musieť čeliť spoločnej konverzácii.

Neostal.

S úsmevom na tvári a fľašou piva v ruke sa usadil pred televízor a zapol si správy.

Cítila som na sebe jeho pohľad. Vedela som, že ma pozoruje a čaká na najmenší náznak, reč tela, pohľad alebo pohyb, ktorým by som dala najavo, že som ho znova odhalila.

Dnes som nič najavo nedala. Donútila som sa klzať očami po texte a pôsobiť prirodzene. Tak prirodzene, ako mi to dovoľovali myšlienky, v ktorých som mala obraz krvavých potôčikov.

„Čo dobré čítaš?“ nabúral mi myšlienky a logol si z piva.

Nebadane mnou myklo. Kniha sa mi roztriasla v rukách. „Vlastne už nič. Nebaví ma to. Nevieam,“ vstala som a položila knihu na stôl, „asi som pri výbere šliapla vedľa,“ donútila som sa vyčariť úsmev.

„Ty? Knihomol' najvyššieho stupňa?“ zasmial sa a vyzeral naozaj úprimne pobavený.

Už dávno tak nevyzeral. Len ja som však vedela, že je za tým dokonalý výcvik a opantávajúci účinok liekov, ktoré do seba hádzal.

Lebo musel.

Keby si každé ráno a večer nezapil dve tabletky dúškom vody, nedokázal by existovať.

Tu, so mnou, vôbec. Nefungoval by v dnešnom svete. Bol by hrozbou. Najväčšmi sám pre seba.

Len som nad jeho otázkou mykla plecóm a radšej som odišla do kuchyne. Oprela som sa o drez a zhlboka dýchala.

Hlava sa mi začínala točiť, znova sa ma snažil zmocniť strach. Pred očami som mala obrazy muža, ktorého pred rokmi dobil na autobusovej zastávke. Aj ženy, ktorá do neho na križovatke nabúrала a on jej v amoku obúchal hlavu o volant. Aj jeho otca, ktorý nesúhlasil so zmenou závetu a prepisom rodičovského domu. Tibor na oplátku ten dom podpálil. S otcom zamknutým vo vnútri.

Aj vtedy si z rúk umýval krv a tá stekala naším novým umývadlom a putovala do dedinskej kanalizácie.

Aj vtedy som sa triasla, bála sa o seba a pýtala sa samej seba, prečo s ním vlastne som? Prečo sa jednoducho nezbalím a neodídem preč? Niekam ďaleko, kde ma nikdy nenájde?

Odpoveď bola až desivo jednoduchá.
Pretože odchod by bol mojím koncom.
Definitívnym.

„Skočím do obchodu, hneď som späť,“ zakričala som na Tibora. Sedel v záhradnom kresle a opaľoval sa. Spokojne si podriemkaval a mňa, stojacu na schodoch pred dverami, ani neregistroval.

Auto bolo od večera na dvore. Nenašiel sa nik, kto by ho zaparkoval do garáže. Prešla som popri ňom a na kapote a prednej maske som si všimla krvavé kvapky.

Preboha! Len to nie!

„Zrazil som srnu. Keď som sa vracal včera domov,“ ozval sa za mnou ľadový hlas.

Preľaknuto som sa obrátila a stála tvárou v tvár tej Tiborovej, od slnka už sčervenenej tvári.

„Umyjem to. Neboj sa, neostane tam ani stopa,“ pohladil ma palcom po líci a na čelo mi vtisol bozk.

Len som prikývla a vybehla z dvora.

Kráčala som rýchlo dole kopcom a zastavila sa až pri kostole. Zadychaná som si sadla na lavičku a odhrnula si vlasy zo spoteného čela.

„Pane Bože, dokedy toto ešte potrvá?“ šepľala som smerom ku kostolu. „Ja to s ním už dlhšie nevydržím. Pomôž mi, prosím.“

Cítila som slzy, ktoré sa mi rozkotúľali dole lícami. Naozaj som už nemala viacej síl.

Fyzických ani psychických.

Telo to už vzdávalo. Nechcelo sa viac nechať uchlá-
choliť myšlienkou, že „to bude dobré!“

Utrela som si slzy a z vrecka vylovila mobil. Vy-
točila som Adriánovo číslo.

Dlho to zvonilo, kým konečne zdvihol.

„Táňa, som na výjazde. Niečo súrne?“

„Nič... len Tibor... včera...“

„Zavolám ti o chvíľu. Musím končiť,“ zrušil hovor.

„Fajn. Ja počkám,“ dodala som do nemého slúchadla
a vykročila smerom k obchodu.

Nahádzala som do košíka všetko, čo som mala napí-
sané v mobile. Dávno som nechodila na nákup so zdra-
pom papiera.

Moderná technika pokročila. Aj nákupné zoznamy sa
stále modernizujú a aktualizujú.

„Tánička, ahoj.“

Otočila som sa za milým hlasom. Pani Benková sa na
mňa usmievala spoza pultu so salámami a inými mäso-
vými dobrotami.

„Dobrý, teta,“ vrátila som jej úsmev a na chvíľu sa
pristavila.

Táto milá dáma v rokoch ma už nejednakrát schovala
vo svojom malom drevenom domci, keď som uprostred
noci ušla pre Tiborom a ponevierala sa po dedine stra-
chom bez seba.

„Ako sa máš?“

„Čo vám budem hovoriť,“ mávla som rukou.

Úsmev jej zmizol z tváre, zreničky sa zúžili. „Čo ti zase...?“

„Nič, nič,“ skočila som jej rýchlo do reči. „Ale večer sa vrátil celý krvavý, auto vyzerá tiež hrôzostrašne a tvrdí mi, že zrazil srnu.“

„Tánička, srnu? Teraz, uprostred leta? Somarina,“ zamračila sa. „Srny sú teraz hlboko v lese, nie popri ceste, ako je to v zime.“

Siahla po kuracej šunke a začala mi z nej na stroji ukrajsovať pár plátkov. Vedela, že ju zbožňujem, najviac na rožku s maslom.

„Tiež mi to napadlo. Ale nemôžem sa opýtať, veď viete.“

„Viem, viem.“ Precízne zabalila šunku do bieleho papiera a podala mi ju.

Vďačne som sa usmiala.

Ona na mňa tiež. „Neboj sa, moja. A keby niečo, vieš, kde ma nájdeš,“ žmurkla na mňa, popravila si neforemnú sieťovanú čiapku a otočila sa mi chrbtom.

Na dnes naša debata skončila.

Zastavila som sa ešte pri regáloch s ovocím a nabrala si zopár skvelo vyzerajúcich jahôd.

Nám sa tento rok na záhrade akosi neurodili. Bolo ich len zopár a aj tie stáli chuťovo za prd.

Keď som sa vracala tichou ulicou k nášmu domu, Adrián zavolať naspäť.

„Prepáč. Bol som mimo.“

„Niečo vážne?“ zaujímala som sa.

Adrián si vzdychol. „Žena. Okolo tridsiatky. Znásilnená a hodená cez plot do areálu miestneho autobazáru. Do parády ju vzal strážny pes, takže z nej toho veľa neostalo.“

„No zbohom.“

„Prečo ti to vlastne hovorím? Čo si chceš?“

„Vlastne nič dôležité.“

„Hovorila si niečo o Tiborovi.“

„Nie, nie. To sa ti asi zdalo,“ zatĺkala som. Dostala som strach, že žena, ktorú bol Adrián ako kriminálny vyšetrovateľ práve obhliadnuť, má niečo spoločné s Tiborom.

„Platí ten dnešný obed?“ spýtal sa.

„Zatiaľ to vyzerá, že platí. Tibor dnes nejde do práce.“

„A kedy do nej vlastne chodí?“

„Aj to je pravda,“ priznala som.

Faktom bolo, že posledného pol roka chodil Tibor do roboty veľmi sporadicky.

Ako realitný maklér to mal celkom dosť na saláme. Spoliehal sa na mňa a môj príjem.

Okrem práce v miestnej potravinárskej firme, kde som robila účtovníčku a rozpočtárku výroby, som písala články pre náš regionálny týždenník.

Zrátané a podčiarknuté, vyžili sme. Síce nie na vysokej nohe, ale vyžili.

„Môžem ťa čakať o jednej v našej reštike,“ navrhol Adrián.

„Ak Tibor stihol umyť auto, prídem.“

„Dobre. A spomeň si, čo si mi chcela povedať o Tiborovi, zaujíma ma to.“

„Pokúsim sa. Ale to vieš, moja pamäť,“ zasmiala som sa a snažila sa nahodiť bezstarostný tón.

„Na to ti tak skočím, Táni,“ vzdychol si Adrián na druhej strane a položil.

Strčila som mobil do vrečka a prehodila si tašky do oboch rúk. Toto vláčenie sa s igelitkami mi pomáhalo udržiavať sa vo forme a mať pekné paže.

Aspoň niečo.

„Autíčko je ako nové,“ vítal ma Tibor so špongiou v ruke. Bol bez trička, len v kraťasoch a snečných okuliaroch. Penu mal ešte aj za ušami a vyzeral chutne.

Slnko bezstarostne svietilo, vtáky si štebotali ako šialené a ja som dostala šialenú chuť na svojho muža.

Po dlhom čase.

Samu ma to prekvapilo, pretože sme sa nemilovali ani nepamätám.

Tibor sa buď stále kdesi potuloval a vracal sa unavený, alebo zaspával pred televízorom s pivom v ruke a o romantike nebolo ani reči, alebo si našiel inú výhovorku.

Keď už konečne chcel, osprchoval sa, oholil, pripravil romantickú večeru a navodil atmosféru, nechcela alebo nemohla som ja.